

Sygn. akt I C. 96/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 kwietnia 2017r.

Sąd Rejonowy w Łęczycy I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Manista

Protokolant: sekr. sąd. Aneta Kuleczka

po rozpoznaniu w dniu 24 marca 2017r., w Ł.

na rozprawie

sprawy z powództwa G. C.

przeciwko (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S.

o zapłatę

1. zasądza od (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S. na rzecz G. C. kwotę 10.100zł / dziesięć tysięcy sto złotych / z ustawowymi odsetkami od dnia 18 listopada 2012r. do dnia 31 grudnia 2015r. i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty;
2. w pozostałej części oddala powództwo;
3. zasądza od (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S. na rzecz G. C. kwotę 740zł / siedemset czterdzieści złotych / tytułem zwrotu kosztów procesu;
4. nakazuje pobrać od G. C. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Łęczycy kwotę 102zł / sto dwa złote / tytułem części opłaty sądowej od rozszerzonego powództwa i kwotę 356,74zł / trzysta pięćdziesiąt sześć złotych siedemdziesiąt cztery grosze / tytułem zwrotu części wydatków na opinie biegłych tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa;
5. nakazuje pobrać od (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Łęczycy kwotę 180 / sto osiemdziesiąt złotych / tytułem części opłaty sądowej od rozszerzonego powództwa i kwotę 634,21zł / sześćset trzydzieści cztery złote dwadzieścia jeden groszy / tytułem zwrotu części wydatków na opinie biegłych tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.

Sygn. akt I C 96/15

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym do Sądu Rejonowego w Łęczycy powód G. C. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S. kwoty 10.100zł z ustawowymi odsetkami od dnia 18 listopada 2012r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu według norm przepisanych, w tym opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17zł. W uzasadnieniu pozwu, powód podniósł, iż na dochodzoną kwotę 10.100zł składa się częściowe odszkodowanie za uszkodzenie pojazdu, wynikające ze zweryfikowanej kalkulacji pozwanego (na 9.800,31 zł), które w całości wynosi, co najmniej 15.492,86 zł. Weryfikacja dotyczyła stawki za rbg. i cen części oraz materiału lakierniczego (k.2-3 – pozw).

W odpowiedzi na pozew, pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S., nie uznał powództwa i wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (k. 22-26 – odpowiedź na pozew).

W dniu 31 października 2014r. nastąpiło połączenie spółek kapitałowych poprzez przejęcie spółki (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S. przez spółkę (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S., w trybie art. 492§1 pk1 kodeksu spółek handlowych i od tej daty stroną pozwaną jest (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S. (k. 124 – kserokopia odpisu postanowienia Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku VIII Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego z dnia 31 października 2014r., sygn. GD. VIII NS-REJ. KRS/(...); k. 125-128 – odpis aktualny z Rejestru Przedsiębiorców KRS (...)).

W piśmie procesowym, wniesionym do Sądu w dniu 14 września 2016r., powód G. C. rozszerzył powództwo o kwotę 5.629,23zł i wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S. kwoty 15.729,23zł z ustawowymi odsetkami za okres od dnia 18 listopada 2012r. do dnia 31 grudnia 2015r. i z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za okres od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu według norm przepisanych, w tym że w zakresie kosztów zastępstwa procesowego, wniósł o uwzględnienie stawki minimalnej w podwójnej wysokości (k. 269 – pismo procesowe datowane na dzień 12 września 2016r.; k. 270 – koperta; 282 – pismo procesowe datowane na dzień 13 października 2016r.).

Odpis pisma procesowego, w którym powód rozszerzył powództwo zostało doręczone pełnomocnikowi pozwanego w dniu 11 października 2016r. (k. 281- zwrotne potwierdzenie odbioru).

Pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S., wniósł o oddalenie powództwa, podnosząc w szczególności zarzut przedawnienia roszczenia, co do kwoty rozszerzonego powództwa, tj. kwoty 5.629,23zł oraz wniósł o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego (k. 286 – pismo procesowe pozwanego datowane na dzień 25 października 2016r.).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 października 2012r., na obwodnicy K., w ciągu drogi krajowej nr (...), przy zjeździe na K., W. P. kierujący samochodem marki C. (...) o nr rej. (...), dokonał zmiany pasa ruchu, bez zachowania szczególnej ostrożności, zjeżdżając z lewego pasa na prawy, nie ustąpił pierwszeństwa pojazdowi jadącemu po pasie ruchu, na który zamierzał wjechać, w wyniku czego uderzył prawym tylnym narożnikiem w lewy przedni narożnik samochodu R. (...) o nr rej. (...), kierowanego przez G. C. i zepchnął go na prawą stronę jezdni, na barierę ochronną. Kierujący samochodem marki C. (...), przyznał się do winy i napisał oświadczenie, w którym potwierdził, iż jest sprawcą zdarzenia drogowego, w wyniku którego został uszkodzony pojazd powoda oraz przedstawił przebieg zdarzenia (d. k. 6 – kserokopia oświadczenia z dnia 12 października 2012r.; k. 56 – zeznania świadka W. P.; k. 67-75; k. 133-138; 162-170 – opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej, ruchu drogowego, rekonstrukcji kolizji, rekonstrukcji wypadków drogowych L. T.).

Sprawca zdarzenia z dnia 12 października 2012r., kierujący samochodem marki C. (...) o nr rej. (...), W. P. był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S. (okoliczność bezsporna).

W wyniku kolizji uszkodzeniu uległa prawa strona pojazdu R. (...), w szczególności: nakładka zderzaka przedniego, reflektor prawy przedni, błotnik prawy przedni, drzwi przednie prawe, listwa ozdobna drzwi prawych przednich, drzwi tylne prawe, listwa ozdobna drzwi prawych tylnych, błotnik tylny prawy.

W dniu 17 października 2012r., G. C. zgłosił pozwanemu szkodę w pojeździe R. (...) o nr rej. (...). W toku prowadzonego postępowania likwidacyjnego, pozwany dokonał kalkulacji naprawy pojazdu powoda i wyliczył koszt naprawy pojazdu R. (...) na kwotę 9.800,31zł.

Pismem z dnia 7 listopada 2012r. (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S. odmówiło G. C. wypłaty odszkodowania, podnosząc, iż opisane w zgłoszeniu szkody i protokole oględzin pojazdu uszkodzenia nie powstały w przedstawionych okolicznościach, w konsekwencji pozwany uznał, iż brak jest podstaw do uznania, że kierujący samochodem C. o nr rej. (...), wskazany jako sprawca zdarzenia jest obowiązany do naprawienia szkody w pojeździe R. (...) o nr rej. (...) (d. k. 7-8 – kserokopia zgłoszenia szkody komunikacyjnej; k. 9-10 – kserokopia opisu zdarzenia do szkody komunikacyjnej; k. 11-12 – kserokopia kalkulacji naprawy nr (...); k. 13,14 – kserokopie pism (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S. do G. C.; k. 38 – płyta CD akta szkody nr (...)- potwierdzenie nadania pisma z dnia 7 listopada 2012r. (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S. do G. C., protokół szkody w pojeździe nr rej. (...) z dnia 17 października 2012r.).

W odpowiedzi na odwołanie G. C. z dnia 13 listopada 2012r., pismem z dnia 30 listopada 2012r., które zostało wysłane przesyłką poleconą w dniu 4 grudnia 2012r., (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S., podtrzymało swoje wcześniejsze stanowisko i odmówiło powodowi wypłaty odszkodowania w pojeździe marki R. (...) o nr rej. (...). W powyższym piśmie ubezpieczyciel podniósł, iż niniejsze stanowisko jest ostateczne. Pismo pomimo dwukrotnego awizo nie zostało odebrane przez G. C. i w dniu 17 grudnia 2012r., zostało zwrócone przez Poczta Polska Spółka Akcyjna z (...) w W., do nadawcy (d. k. 38 – płyta CD akta szkody nr (...)- pismo z dnia 30 listopada 2012r., potwierdzenie nadania pisma z dnia 30 listopada 2012r. (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S. do G. C.; koperta).

Pismem z dnia 5 lutego 2013r., (...) Centrum Pomocy (...) – M. B. w Ł., działając w imieniu G. C., wezwało (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S. do niezwłocznej wypłaty odszkodowania. Pismem z dnia 4 marca 2013r., ubezpieczyciel zawiadomił powoda, iż nie znalazł przesłanek do zmiany czasowego stanowiska w sprawie (d. k. 15 – kserokopia pisma z dnia 5 lutego 2013r. ; k. 16 – kserokopia pisma z dnia 4 marca 2013r.).

Wartość samochodu R. (...) o nr rej. (...), przed szkodą, która miała miejsce w dniu 12 października 2012r., wynosiła 31.900zł, wartość uszkodzonego pojazdu wynosiła 20.998zł. Uzasadniony koszt naprawy pojazdu przy użyciu oryginalnych części zamiennych, zgodnie z technologią producenta wynosił 15.729,23zł. Koszt naprawy przedmiotowego pojazdu przy uwzględnieniu części zamiennych innych niż oryginalne, dostępnych w październiku 2012r., wynosił 15.247,81zł.

Pojazd powoda został wyprodukowany w 2009r. Okres jego eksploatacji, do daty przedmiotowej szkody wynosił 41 miesięcy. Stan samochodu wynikający z dokumentacji przedstawionej przez strony postępowania, nie wskazywał na jego znaczne zużycie eksploatacyjne, w tym między innymi naruszenie konstrukcji pojazdu lub zaawansowany proces korozyjny. W toku naprawy wymieniane podlegały elementy pojazdu, które nie nosiły śladów zużycia eksploatacyjnego. W związku z powyższym, w realiach rozpoznawanej sprawy, nie zachodzi przesłanka, która wskazywałaby, iż naprawa pojazdu skutkowałaby zwiększeniem jego wartości niezależnie od rodzaju zastosowanych części zamiennych (d. k. 221-235; k. 275- opinia biegłego sądowego z dziedziny techniki samochodowej i analiz wypadków komunikacyjnych R. B.; e-protokół rozprawy z dnia 28 września 2016r. – 00:01:53-00:04:19 – ustna uzupełniająca opinia biegłego sądowego z dziedziny techniki samochodowej i analiz wypadków komunikacyjnych R. B.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanego powyżej w pełni wiarygodnego materiału dowodowego w postaci zeznań świadka W. P. (k. 56), opinii biegłych sądowych: z zakresu techniki samochodowej, ruchu drogowego, rekonstrukcji kolizji, rekonstrukcji wypadków drogowych L. T. (k. 67-75; k. 133-138; k. 162-170; k. 197-198) i z dziedziny techniki samochodowej i analiz wypadków komunikacyjnych R. B. (k. 221-235; k. 275-276; e-protokół rozprawy z dnia 28 września 2016r. – 00:01:53-00:04:19) oraz dowodów z dokumentów.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka W. P., albowiem były one logiczne, konsekwentne, spójne, miały swoje potwierdzenie w pozostałym wiarygodnym materiale dowodowym zgromadzonym w aktach sprawy. Należy podkreślić, iż świadek powyższy nie jest spokrewniony z żadną ze stron postępowania i nie jest zainteresowany rozstrzygnięciem rozpoznawanej sprawy.

Sąd uznał za rzetelne, fachowe, obiektywne, bezstronne i rzeczowe opinie biegłego sądowego z zakresu z zakresu techniki samochodowej, ruchu drogowego, rekonstrukcji kolizji, rekonstrukcji wypadków drogowych L. T. i z

dziedziny techniki samochodowej i analiz wypadków komunikacyjnych R. B., którzy na zlecenie Sądu, wydali opinie w przedmiotowej sprawie. Opinie zostały sporządzone zgodnie z określoną tezą dowodową, w oparciu o wnikliwą analizę akt sprawy i własną wiedzę biegłych. Podjęte przez biegłych czynności w celu zgromadzenia materiału w oparciu, o które możliwe było wydanie opinii, obrazują sporządzone przez biegłych opinie z załącznikami oraz z licznymi, szczegółowymi wyliczeniami. Wszystkie wątpliwości zgłaszane przez strony postępowania zostały wyjaśnione przez biegłych w uzupełniających pisemnych i ustnych opiniach. Po złożeniu uzupełniających opinii, nie były one kwestionowane przez strony postępowania.

Sąd uznał za wiarygodne dowody z dokumentów zgromadzone w aktach sprawy, albowiem, w ocenie Sądu, w toku postępowania nie ujawniła się żadna okoliczność, która podważyłaby wiarygodność tych dowodów.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo częściowo zasługuje na uwzględnienie.

W rozpoznawanej sprawie G. C. dochodzi odszkodowania z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, który był sprawcą kolizji drogowej, w dniu 12 października 2012r., do jakiej doszło z udziałem pojazdu, którego właścicielem był powód. Stosownie do treści art. 822§1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz, której została zawarta umowa ubezpieczenia. Co do zasady zakres obowiązku odszkodowawczego określa umowa. Mając jednak na uwadze fakt, że jest to umowa obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, za szkodę powstałą w związku z ruchem pojazdu, zauważyć należy, iż tak, co do przedmiotu ubezpieczenia, jak i zakresu obowiązku odszkodowawczego podlega ona rygorom określonym w przepisach ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszem Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tj. Dz. U z 2016r., poz. 2060).

Odszkodowanie z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia albo utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Przedstawiony przez stronę powodową materiał dowodowy, w szczególności zeznania świadka W. P., który w kategoriach zeznaniach, zgodnych z oświadczeniami składanymi w toku postępowania likwidacyjnego, jednoznacznie wskazuje, iż sprawcą zdarzenia drogowego, w dniu 12 października 2012r., w wyniku którego uszkodzony został samochód powoda, był kierujący samochodem marki C. (...) o nr rej. (...). Zeznania świadka W. P., z których w sposób nie budzący najmniejszych wątpliwości wynika, iż jest on sprawcą kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ samochód R. (...) o nr rej. (...), korelują z opinią biegłego L. T.. Podkreślenia wymaga, iż świadek W. P. nie jest zainteresowany korzystnym rozstrzygnięciem rozpoznawanej sprawy dla powoda, co więcej, w przypadku wydania wyroku zasądzającego odszkodowanie, poniesie on stratę finansową, ponieważ wzrośnie wysokość składki OC, którą będzie musiał opłacać.

W. P., dokonując zmiany pasa ruchu, naruszył nakaz wynikający z art. 22 ust. 1 i ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. Prawo o ruchu drogowym, albowiem nie ustąpił pierwszeństwa pojazdowi powoda, który poruszał się po pasie ruchu, na który zamierzał wjechać. Zjeżdżając z lewego pasa na prawy, kierujący samochodem C. (...), uderzył w samochód powoda i zepchnął go na barierę energochłonną. Powyższe zachowanie kierującego samochodem marki C. (...) było przyczyną kolizji i w konsekwencji powstania szkody w pojeździe G. C.. Przedstawiona przez pozwanego dokumentacja fotograficzna / która nie jest opatrzona datą jej wykonania / przedstawiająca uszkodzenia pojazdów uczestniczących w kolizji (k. 135 i k. 136) oraz bariery energochłonnej (k. 134) i wydana na tej podstawie opinia podstawowa i opinie uzupełniające przez biegłego L. T., a w szczególności analiza uszkodzeń pojazdów, jednoznacznie wskazuje, iż uszkodzenia pojazdu powstały w okolicznościach wskazanych przez stronę powodową, na skutek niewłaściwego

zachowania kierującego pojazdem C. (...) o nr rej. (...), sprawy kolizji drogowej, która miała miejsce w dniu 12 października 2012r.

Zakres odszkodowania ubezpieczeniowego wyznacza art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tj. Dz. U z 2016r., poz. 2060), nakazujący ustalenie i wypłatę odszkodowania w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym i wprowadzający jedynie limit kwotowy określony przez sumę gwarancyjną. Takie ujęcie odpowiedzialności świadczy o przyjęciu zasady pełnego odszkodowania w każdym wypadku, w którym posiadacz lub kierujący pojazdem w związku z ruchem tego pojazdu spowodują szkodę o wskazanych przez ustawodawcę konsekwencjach, nie zaś o ograniczeniu tej odpowiedzialności tylko do określonych roszczeń mających naprawić jedynie bezpośrednie skutki zdarzenia szkodzącego.

Zgodnie z art. 363§1 k.c., naprawienie szkody powinno nastąpić według wyboru poszkodowanego bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie szkody było niemożliwe albo gdyby pociągało dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Świadczenie zakładu ubezpieczeń zawsze sprowadza się przy tym do zapłaty określonej sumy pieniężnej.

W przypadku uszkodzenia samochodu odszkodowanie obejmuje przede wszystkim kwotę pieniężną, konieczną do opłacenia jego naprawy lub przywrócenia do stanu sprzed wypadku. Osoba odpowiedzialna jest zobowiązana zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia poprzedniego stanu samochodu, do których należą koszty nowych części i innych materiałów (por. wyrok Sądu Najwyższego z 20 października 1972r., II CR 425/72, OSNCP 1973, nr 6, poz. 111). Przywrócenie rzeczy uszkodzonej do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody.

Z przepisów kodeksu cywilnego oraz ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych wynika, że naprawienie szkody przez ubezpieczyciela może polegać tylko na zapłacie odpowiedniej sumy pieniężnej, nawet, więc gdy poszkodowany wybiera naprawienie szkody przez przywrócenie do stanu poprzedniego, to świadczenie zakładu ubezpieczeń sprowadza się do wypłaty sumy pieniężnej. Skoro ma ona jednak pełnić taką samą funkcję jak przywrócenie do stanu poprzedniego, to wysokość tego odszkodowania powinno pokryć wszystkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki niezbędne do przywrócenia stanu poprzedniego uszkodzonego pojazdu.

Przywrócenie stanu poprzedniego uszkodzonego pojazdu wiąże się, z reguły, z koniecznością wymiany niektórych jego elementów, które uległy zniszczeniu. Należy zauważyć, że chodzi o przywrócenie do stanu sprzed wyrządzenia szkody pojazdu, jako całości. Przywrócenie do stanu poprzedniego oznacza wobec tego, że pojazd ma być sprawny technicznie i zapewnić poszkodowanemu komfort jazdy w takim stopniu jak przed zdarzeniem. Konieczność wymiany uszkodzonej części stanowi niewątpliwie normalne następstwo działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła (art. 361§1 k.c.), jeżeli nie da się jej naprawić w taki sposób, aby przywrócić ją do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę, musi zostać zastąpiona inną. O tym, że zamontowanie części nowych w miejsce starych prowadzi do bezpodstawnego wzbogacenia poszkodowanego można mówić tylko wtedy, gdyby spowodowało to wzrost wartości pojazdu, jako całości. Z faktów powszechnie znanych wynika, że jeżeli pojazd był naprawiany w związku z wypadkiem, to jego cena ulega obniżeniu, nie ma, więc znaczenia, iż zamontowano w nim elementy nowe. Poszkodowany, który żąda przywrócenia stanu poprzedniego pojazdu, nawet, jeżeli otrzymuje odszkodowanie wypłacone przez ubezpieczyciela, które pokrywa koszty naprawy i nowych części, z reguły nie tylko nie zyskuje, ale biorąc pod uwagę wartość pojazdu, jako całości, może - gdyby chciał go sprzedać - ponieść stratę. Zgodnie z art. 363§2 k.c., może żądać naprawienia szkody przez przywrócenie do stanu poprzedniego, a wtedy zakład ubezpieczeń powinien ustalić wysokość odszkodowania z uwzględnieniem cen części nowych, jeżeli są one potrzebne do naprawy samochodu.

Wykładnia art. 361§2 i art. 363§2 k.c. prowadzi do wniosku, że ubezpieczyciel, w ramach umowy odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu, powinien wypłacić odszkodowanie w kwocie, która zapewnia przywrócenie pojazdu do

stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę, jako całości. Brak podstaw, aby poszkodowany ponosił dodatkową stratę w postaci różnicy pomiędzy wartością części zamiennych, jaką miały one przed wypadkiem, a wartością części nowych, których zamontowanie w naprawionym pojeździe było celowe.

Nie można jednak z góry wyłączyć, że zamontowanie podczas przywracania do stanu poprzedniego nowych części spowoduje jednak wzrost wartości pojazdu, jako całości. Jeżeli wymianie podlegały części już znacznie wyeksploatowane i przestarzałe technicznie, a jednocześnie stanowiące znaczną część wartości całego pojazdu, to może się okazać, że w konkretnym przypadku wartość pojazdu po naprawie wzrośnie. Ciężar dowodu w tym zakresie powinien jednak obciążać zakład ubezpieczeń, skoro, bowiem z reguły wymiana części starych na nowe nie prowadzi do wzrostu wartości samochodu, to tylko wykazanie przez zobowiązanego do ustalenia i wypłaty odszkodowania, że w konkretnym wypadku jest inaczej pozwala na zmniejszenie odszkodowania. Także względy celowościowe przemawiają za tym, aby ciężarem dowodu w tym zakresie obciążyć ubezpieczyciela, a nie poszkodowanego, poszkodowany, bowiem ma prawo oczekiwać, że kwota ubezpieczenia pokryje wszystkie koszty przywrócenia jego pojazdu do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę.

W realiach rozpoznawanej sprawy, należy mieć na uwadze, iż jak podniósł biegły R. B. / k. 234 /, pojazd powoda G. C. został wyprodukowany w 2009r. Okres jego eksploatacji, do daty przedmiotowej szkody wynosił 41 miesięcy. Stan samochodu wynikający z dokumentacji przedstawionej przez strony postępowania, nie wskazywał na jego znaczne zużycie eksploatacyjne, w tym między innymi naruszenie konstrukcji pojazdu lub zaawansowany proces korozyjny. W toku naprawy wymianie podlegały elementy pojazdu, które nie nosiły śladów zużycia eksploatacyjnego. W związku z powyższym, w rozpoznawanej sprawie, nie zachodzi przesłanka, która wskazywałaby, iż naprawa pojazdu powoda skutkowałaby zwiększeniem jego wartości niezależnie od rodzaju zastosowanych części zamiennych. Dlatego też, należy uznać, iż uzasadnione jest naprawienie uszkodzonego pojazdu G. C., przy użyciu oryginalnych części zamiennych, zgodnie z technologią producenta.

Zgodnie z opinią biegłego R. B., uzasadniony koszt naprawy pojazdu powoda przy użyciu oryginalnych części zamiennych, zgodnie z technologią producenta wynosił 15.729,23zł brutto.

Powodowi należało wypłacić kwotę odpowiadającą wysokości kosztów naprawy brutto, albowiem nie miał on możliwości odliczenia podatku od towarów i usług. Odszkodowanie przysługujące na podstawie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego za szkodę powstałą w związku z ruchem tego pojazdu, ustalone według cen części zamiennych i usług, obejmuje kwotę podatku od towarów i usług / VAT / w zakresie, w jakim poszkodowany nie może obniżyć podatku od niego należnego o kwotę podatku naliczonego (uchwała siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2007r., sygn. akt III CZP 150/06, OSNC 2007/10/144).

Sąd uznał za uzasadniony, podniesiony, w piśmie procesowym z dnia 25 października 2016r. / k. 286 /, przez pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S., zarzut przedawnienia roszczenia powoda G. C., co do kwoty 5.629,23zł, o którą to kwotę powód rozszerzył powództwo w piśmie procesowym z dnia 12 września 2016r. (k. 269).

Roszczenia wynikające z umowy ubezpieczenia są roszczeniami majątkowymi, ulegają więc co do zasady przedawnieniu. Stosownie do uregulowań zawartych w art. 819§1 k.c. termin przedawnienia wynosi trzy lata.

Bieg przedawnienia przerywa się z przyczyn określonych w art. 123 k.c., a ponadto wskutek zgłoszenia roszczenia ubezpieczycielowi lub przez zgłoszenie zdarzenia objętego ubezpieczeniem (art. 819§4 k.c.). Bieg terminu przedawnienia roszczenia przerwany na podstawie art. 819 § 4 k.c. rozpoczyna się na nowo od dnia, w którym ubezpieczony otrzymał od ubezpieczyciela pisemne oświadczenie o przyznaniu lub odmowie świadczenia, które kończy postępowanie likwidacyjne (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 2014r., V CSK 5/14, OSNC-ZD 2016, nr A, poz. 11).

Zgodnie z art. 123§1 pkt 1 k.c., bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem przedsiębiorczą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Przerwanie biegu przedawnienia może dotyczyć całego roszczenia lub jego części. Zakres przerwania uzależniony jest od zakresu

przedmiotowego czynności powodującej przerwanie. Jeżeli wierzyciel wniósł powództwo o świadczenie ograniczone do części roszczenia (np. w celu zmniejszenia kosztów procesu) albo dłużnik uznał jedynie część roszczenia, przerwanie biegu przedawnienia następuje jedynie w stosunku do części roszczenia, której dotyczyło zdarzenie powodujące przerwę, natomiast w stosunku do pozostałej części okres przedawnienia biegnie nieprzerwanie (Legalis - Kodeks cywilny. Komentarz. K. Osajda 2017, wydanie 16 – art. 123 k.c.).

Powyższy pogląd, co przedmiotowego zakresu przerwania przedawnienia znajduje potwierdzenie także w poglądach innych przedstawicieli doktryny, którzy podnoszą (Edward Gniewek Kodeks cywilny. Komentarz 2016, wyd. 7 – Legalis), iż przerwanie biegu przedawnienia następuje tylko w granicach żądania będącego przedmiotem procesu – przerwaniu ulega bieg przedawnienia roszczenia objętego żądaniem i w takim rozmiarze, jaki został zgłoszony w żądaniu. Wyjątek od tej zasady wynikał z art. 321§2 k.p.c. (zanim został on uchylony) i polegał na tym, że w sprawach o roszczenia alimentacyjne i o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym wniesienie pozwu przerywało bieg przedawnienia wszystkich roszczeń wynikających z faktów przedstawionych w uzasadnieniu pozwu, w pełnej wynikającej z tych faktów wysokości (por. Uchwała Składu Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego z 29 października 1965r., III PO 15/65, OSN 1966, Nr 6, poz. 89).

Sąd Najwyższy dopuścił wyjątek od tej zasady w odniesieniu do roszczenia o uzupełnienie zachowku. Uznał bowiem, że ze względu na to, że wysokość zachowku zależy od wartości spadku, którą ustala się według cen z chwili orzekania o zachowku, uprawniony nie może określić wysokości przysługującego mu roszczenia w chwili wytaczania powództwa. Dlatego przyjął, że wniesienie pozwu z żądaniem zapłaty zachowku przerywa bieg przedawnienia roszczenia o zachówek, nawet jeżeli ostatecznie żądana kwota zachowku okaże się wyższa od sformułowanej w pozwie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 2009r., III CSK 298/08, Legalis nr 138650). Podobne rozumowanie zastosował Sąd Najwyższy w wyroku z 6 kwietnia 2011r., I CSK 684/09 (Legalis nr 42923), w którym podniósł, że jeżeli powód dochodzi roszczeń odszkodowawczych określonych w pozwie kwotowo z zastrzeżeniem – z uwagi na specyficzne cechy szkody, utrudniające jej obliczenie – ich doprecyzowania po sporządzeniu wyceny przez biegłego, to domaga się odszkodowania w wysokości odpowiadającej poniesionej szkodzi, niemożliwej do określenia w chwili wnoszenia powództwa, a nie ogranicza roszczenia do kwoty oznaczonej w pozwie. Przerwanie biegu przedawnienia co do całej szkody następuje zatem w tej sytuacji w chwili wniesienia pozwu, a nie w chwili dokonania zmiany (zwiększenia) żądania pozwu po ustaleniu wysokości szkody przez biegłego.

W realiach rozpoznawanej sprawy powód, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, nie wskazał w pozwie, iż dochodzona pozwem kwota 10.100zł jest tylko częściowym odszkodowaniem, ani też nie zastrzegł, iż powództwo może ulec rozszerzeniu po złożeniu opinii przez biegłego, który sporządzi opinię na okoliczność wysokości kosztów naprawy pojazdu powoda. W dacie wniesienia pozwu, powód znał wysokość szkody wskazując w uzasadnieniu pozwu, iż według zweryfikowanej kalkulacji naprawy pozwanego, koszt naprawy pojazdu powoda wynosi co najmniej 15.492,96zł (k. 3). Pomimo posiadanej wiedzy, powód reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wytoczył powództwo o zapłatę kwoty 10.100zł, by następnie po 33 miesiącach od daty wniesienia powództwa, rozszerzyć powództwo o kwotę 5.629,23zł. Skoro strona powodowa korzystając z przysługującego jej prawa podmiotowego dochodzi tylko części przysługującego jej roszczenia, winna liczyć się z ewentualnymi niekorzystnymi skutkami procesowymi, w szczególności z przedawnieniem roszczenia.

Ostateczną decyzję w przedmiocie odmowy wypłaty powodowi odszkodowania, która jednocześnie stanowi zakończenie prowadzonego postępowania likwidacyjnego, pozwany zajął w piśmie z dnia 30 listopada 2012r. Powyższe pismo zostało wysłane powodowi przesyłką poleconą w dniu 4 grudnia 2012r. W powyższym piśmie ubezpieczyciel podniósł, iż zajęte stanowisko jest ostateczne. Pismo, pomimo dwukrotnego awizo, nie zostało odebrane przez G. C. i w dniu 17 grudnia 2012r. zostało zwrócone do nadawcy (d. k. 38 – płyta CD akta szkody nr (...) – pismo z dnia 30 listopada 2012r., potwierdzenie nadania pisma z dnia 30 listopada 2012r. (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S. do G. C.; koperta). Niepodjęcie przez powoda decyzji pozwanego, która została wysłana przesyłką poleconą, na wskazany adres dla doręczeń, skutkuje uznaniem, iż została ona doręczona G. C. w dniu 17 grudnia 2012r. i od tej daty rozpoczął biec trzyletni termin przedawnienia roszczenia. Z powyższych względów, w

realiach rozpoznawanej sprawy, Sąd uznał, iż roszczenie powoda w zakresie rozszerzonego powództwa, tj. co do kwoty 6.629,23zł uległo przedawnieniu w dniu 17 grudnia 2015r.

W piśmie z dnia 12 września 2016r. (k. 269), wniesionym do Sądu, w dniu 14 września 2016r. (k. 270), powód rozszerzył powództwo o kwotę 5.629,23zł. Rozszerzone powództwo zostało wniesione do Sądu, po upływie okresu przedawnienia, którego termin w rozpoznawanej sprawie upłynął, w dniu 18 grudnia 2015r.

Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie może się uchylić od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia (art. 117 zdanie pierwsze k.c.).

Mając na uwadze przedstawione powyżej okoliczności, wobec podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia roszczenia, co do kwoty 5.629,23zł, na podstawie art. 805§1 k.c., art. 822§1 k.c., art. 819§4 k.c. w zw. z art. 123§1pkt 1 k.c., Sąd zasądził od (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S. na rzecz G. C. kwotę 10.100zł (15729,23zł-koszt naprawy pojazdu minus 5.629,23zł-przedawnione roszczenie) z ustawowymi odsetkami od dnia 18 listopada 2012r. do dnia 31 grudnia 2015r. i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty.

O odsetkach Sąd orzekł zgodnie z żądaniem powoda na podstawie art. 359§1 k.c., 481§1 k.c. i 817§1 k.c. oraz art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tj. Dz. U z 2016r., poz. 2060), zgodnie, z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

W rozpoznawanej sprawie pozwany przyjął zgłoszenie szkody w dniu 17 października 2012r., tym samym 30-dniowy termin do wypłaty należnego powodowi świadczenia upłynął w dniu 17 listopada 2012r. W realiach rozpoznawanej sprawy nie zachodziły przy tym żadne okoliczności szczególne, które uniemożliwiłyby stronie pozwanej wyjaśnienie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości świadczenia, a zatem było ono wymagalne w dniu 17 listopada 2012r. Od dnia następnego, tj. od dnia 18 listopada 2012r., pozwany pozostawał w zwłoce z zapłatą należnego na rzecz powoda świadczenia. Analiza, nadesłanych przez pozwanego w formie elektronicznej, akt postępowania egzekucyjnego wskazuje, iż poza dokonaniem wyliczenia kosztów naprawy pojazdu, pozwany nie dokonał żadnych czynności, które uzasadniałyby odmowę wypłaty odszkodowania, w szczególności w sytuacji, gdy kierujący samochodem C. (...), uznał, iż jest sprawcą zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd powoda. Od tej też daty należało zasądzić odsetki ustawowe od uwzględnionego powództwa.

W pozostałym zakresie, ponad zasądzoną kwotę, wobec skutecznego podniesienia przez pozwanego zarzutu przedawnienia powództwa co do kwoty 5.629,23zł, Sąd uznał powództwo za nieuzasadnione i jako takie podlegające oddaleniu.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. stosując zasadę stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu.

Poniesione przez strony koszty w sprawie wynosiły 8.839zł, w tym po stronie powoda 3.922zł (505zł opłata sądowa od pozwu, 2.400zł koszty zastępstwa procesowego, 17zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, kwota 1.000zł zaliczka na opinię biegłego), a po stronie pozwanego 4.917zł (2.400zł koszty zastępstwa procesowego, 17zł opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa, 2.000zł zaliczki na opinie biegłych).

Powód przegrał sprawę w 36%, a pozwany przegrał sprawę w 64% (15.729,23zł : 10.100zł x 100% = 64%). Powód powinien ponieść koszty sądowe w kwocie 3.182zł, poniósł je w wysokości 3.922zł, należało, zatem zasądzić na jego rzecz od pozwanego kwotę 740zł, o czym Sąd orzekł w punkcie trzecim wyroku.

Na podstawie art. 113 ust.1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t. j. Dz. U. z 2016r., poz. 623 ze zm.) w zw. z art. 100 zdanie drugie k.p.c. Sąd stosunkowo rozliczył nieuiszczone koszty

procesu i obciążył strony opłatą sądową od rozszerzonego powództwa w wysokości 282zł i zwrotem wydatków na opinie biegłych tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa w wysokości 990,95zł, w takim samym zakresie, w jakim strony przegrały sprawę, nakazując pobrać od G. C. na rzecz Skarbu Państwa kwoty 102zł i 356,74zł, od (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S. odpowiednio kwoty 180zł i 634,21zł, jak w punktach czwartym i piątym wyroku.